

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. V. K.**, zast. JUDr. Jaroslavem Dobrem, advokátem se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2, proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2006, č. j. 12 Cad 12/2004 - 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Jaroslava Dobra **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2002, č. j. 6003-56/2002/PZ, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku-Místku ze dne 26. 10. 2001, č. j. NP/6002/PV/404/2001, jímž správní orgán 1. stupně uložil žalobci dle § 104c odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit dlužné pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za roky 1997, 1998, 1999 a 2000, penále z nedoplatku pojistného za roky 1994, 1995, 1997, 1998, 1999 a 2000 a penále z neuhrazených záloh na pojistné za rok 1997, tedy celkem částku 501 328 Kč.

Žalobce napadl dne 20. 2. 2002 rozhodnutí žalovaného opravným prostředkem u Krajského soudu v Ostravě, který věc dne 7. 3. 2002 dle tehdy platné právní úpravy postoupil Městskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 11. 3. 2004, č. j. Nad 43/2003 - 45, rozhodl Nejvyšší správní soud o tom, že soudem příslušným k vyřízení věci zůstává i po nabytí účinnosti soudního řádu správního Městský soud v Praze.

Městský soud v Praze tedy dále vedl řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného (§ 129 odst. 2. s. ř. s.) a žalobu zamítl rozsudkem ze dne 15. 3. 2006, č. j. 12 Cad 12/2004 - 101, přičemž své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

Městský soud konstatoval, že žalobce neměl k platebnímu výměru či žalobou napadenému rozhodnutí přímé výhrady a že toliko poukazoval na svou osobní a finanční situaci, která byla podle názoru žalobce způsobena nezákonným postupem finančních orgánů a která mu brání uhradit dlužné pojistné. Současný právní systém neposkytuje žalobci podle jeho mínění dostatečnou ochranu, proto je ochoten uhradit dlužné pojistné až po té, kdy se ve vztahu k finančním orgánům domůže svých práv. K těmto námitkám nemohl Městský soud v Praze přihlídnout, neboť nemá pravomoc rozhodovat o případném odstranění tvrdosti zákona vůči žalobci. Žalobce konkrétně nic proti předmětnému platebnímu výměru ani rozhodnutí žalovaného nenamítal, proto se Městský soud v Praze podrobně nezabýval postupem při výpočtu dlužného pojistného a penále. Vzhledem k těmto skutečnostem tedy městský soud hodnotil žalobu jako nedůvodnou.

Ke svému postupu v řízení městský soud uvedl, že ve věci rozhodoval na žádost žalobce při jednání. Žalobce se k jednání nedostavil, ač byl řádně předvolán, přičemž svou neúčast omluvil vážným zdravotním stavem své matky, své tvrzení však ničím nedoložil. Městský soud tedy neshledal důležitý důvod k odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s. a vzhledem k tomu, že ani žalovaný nenavrhoval odročení jednání, věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce.

Městský soud konečně rovněž poznamenal, že žalobce opakovaně žádal o ustanovení zástupce pro řízení o předmětné žalobě. O první žádosti žalobce o ustanovení zástupce městský soud rozhodl svým usnesením ze dne 23. 11. 2004, č. j. 12 Cad 12/2004 - 59 tak, že mu zástupce neustanovil, přičemž kasační stížnost proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud zamítl svým rozsudkem ze dne 8. 6. 2005, č. j. 3 Ads 34/2005 - 72. Žalobce ke své opětovné žádosti o ustanovení zástupce nedoložil, že by došlo ke změně jeho osobních či majetkových poměrů od doby rozhodování o jeho první žádosti, proto Městský soud v Praze o jeho opětovné žádosti znovu nerozhodoval.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a jiné vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel především krajskému soudu vytýkal, že rozhodl ve věci v jeho nepřítomnosti i přesto, že stěžovatel požádal o odročení jednání do doby zlepšení jeho zdravotního stavu a do doby, než mu bude soudem ustanoven zástupce. Uvedeným postupem soudu byla podle stěžovatele porušena jeho ústavní práva na spravedlivý proces. Výše zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2005, č. j. 3 Ads 34/2005 - 72, nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť bylo pouze převzato odůvodnění usnesení městského soudu, proti němuž směřovala kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti předložené prostřednictvím zástupce stěžovatele, stěžovatel připustil, že se sice z účasti na jednání řádně omluvil, ale svou

omluvu nedoložil, nicméně měl za to, že vzhledem ke složitosti celé věci vůči němu městský soud postupoval nepřiměřeně tvrdě.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel považoval za vážnou vadu řízení před krajským soudem rovněž to, že jednání před soudem, včetně jeho přerušení pro poradu senátu trvalo od 10,15 hod. do 10,45 hod. a za tuto dobu měla být dle protokolu přečtena rozsáhlá dokumentace, včetně dokladů a dokumentů ze spisu. To je vzhledem k rozsahu těchto materiálů podle stěžovatele nemožné.

Městský soud dále podle mínění stěžovatele pochybil v tom, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nevypořádal se s důkazy předloženými stěžovatelem a neprovedení těchto důkazů v rozporu s judikaturou Ústavního soudu nijak nezdůvodnil.

Městský soud v Praze rovněž nezdůvodnil, na základě jakých zákonných ustanovení je stěžovatel povinen platit pojistné na sociální zabezpečení a penále v situaci, kdy finanční orgány, včetně Ministerstva financí nerespektují pravomocná soudní rozhodnutí a závazný právní názor v nich vyjádřený a soudy údajně nemají žádné právní prostředky k tomu, aby finanční orgány k dodržování zákonů a ústavního pořádku donutily. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel k tomuto kasačnímu bodu dále uvedl, že se krajský soud vůbec nezabýval námitkami stěžovatele uvedenými v žalobě a pouze konstatoval, že stěžovatel jiné výhrady k platebnímu výměru ani k žalobou napadenému rozhodnutí neměl, což podle stěžovatele neodpovídá skutečnosti. Navíc k ověření správnosti předmětného platebního výměru měl být zpracován znalecký posudek znalcem z oboru účetnictví a ekonomiky, neboť tento platební výměr není v souladu s příslušnými právními předpisy a krajský soud podle názoru stěžovatele problematiku výpočtu pojistného a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podrobně nezná.

Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, takto:

Nejvyšší správní soud má především za to, že Městský soud v Praze postupoval v daném případě v souladu s § 49 a 50 s. ř. s., jestliže nevyhověl žádosti stěžovatele o odročení jednání a rozhodl ve věci v nepřítomnosti stěžovatele. Jak se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, publikovaném pod č. 558/2005 Sb. NSS, právo na projednání věci před soudem, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání soudu a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhopvat důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces a jako takové je zakotveno na ústavní úrovni jak v právu vnitrostátním, tak v mezinárodních úmluvách o lidských právech. Účastníku řízení tedy musí být rovněž v soudním řízení správním poskytnuta možnost, aby se jednání před krajským soudem zúčastnil, uvedené právo však na druhou stranu nelze vykládat tak, že by krajský soud nemohl v žádném případě v nepřítomnosti účastníka řízení jednat a rozhodnout. Podle § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 29. 9. 2004, č. j. 5 Ads 63/2003 - 35, publikovaný pod č. 445/2005 Sb. NSS, již citovaný rozsudek č. 558/2005 Sb. NSS), pokud předvolaný účastník svou neúčast na jednání

v dostatečném předstihu řádně omluví a důvody této omluvy také osvědčí, je dán důležitý důvod pro odročení jednání dle § 50 s. ř. s. a krajský soud je povinen jednání odročit. V daném případě tomu tak ovšem nebylo. Stěžovatel byl k jednání nařízenému na 15. 3. 2006 řádně předvolán dne 7. 2. 2006. Dne 13. 2. 2006 obdržel městský soud žádost stěžovatele o odročení jednání na neurčito. Svou žádost stěžovatel zdůvodnil jednak vážným onemocněním své matky, která podle jeho tvrzení vyžadovala celodenní péči, zároveň ovšem uváděl, že mu jeho zdravotní stav neumožňuje běžnou pracovní činnost a že se nehodlá vystavovat žádným zdravotním rizikům, které by mohly vést k ohrožení jeho života tím, že se zúčastní jednání před soudem. Svá tvrzení o tom, že by jeho vlastní zdravotní stav či zdravotní stav jeho matky vylučoval jeho osobní účast při jednání před soudem, však stěžovatel lékařským potvrzením ani žádným jiným způsobem nedoložil. Za této situace tedy městský soud dospěl ke správnému závěru, že není dán důležitý důvod ve smyslu § 50 s. ř. s. pro odročení jednání. K obdobným závěrům ostatně Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2006, č. j. 4 Ads 55/2005 - 114, dostupném na www.nssoud.cz, a pokud jde o stěžovatele v rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 Ads 125/2007 - 114, jenž se týkal jiné stěžovatelovy věci.

Nejvyšší správní soud neshledal v daném případě pochybení ani v tom, že městský soud rozhodl ve věci samé, aniž by předtím rozhodl o stěžovatelově opakované žádosti o ustanovení zástupce. První žádosti o osvobození od soudních poplatků městský soud výše uvedeným usnesením ze dne 23. 11. 2004 nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že stěžovatel není osobou, jejíž majetkové poměry by odůvodňovaly osvobození od soudních poplatků a tudíž i ustanovení zástupce. Městský soud poukázal na to, že dle výpisu z obchodního rejstříku byl stěžovatel v té době jednatelem, likvidátorem či správcem konkurzní podstaty u různých obchodních společností, přičemž vycházel z toho, že tyto funkce jsou vykonávány za úplatu, neakceptoval tedy tvrzení stěžovatele o tom, že vzhledem ke svému věku nemůže sehnat práci. Nejvyšší správní soud se ve výše uvedeném rozsudku ze dne 8. 6. 2005, č. j. 3 Ads 34/2005 - 72, s těmito závěry městského soudu ztotožnil a naopak neshledal důvodnými tvrzení stěžovatele, jež byla obsažena v kasační stížnosti proti uvedenému usnesení městského soudu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že z § 2 vyhlášky č. 362/2001 Sb. ani z § 7 vyhlášky č. 476/1991 Sb., na něž se stěžovatel odvolával, nevyplývá, že by funkci likvidátora či správce konkurzní podstaty vykonával bezplatně, z uvedených právních předpisů naopak vyplývá zálohové vyplácení odměny. Nejvyšší správní soud neakceptoval ani námitku stěžovatele, podle níž je třeba mu ustanovit zástupce již pro řízení o žalobě, neboť jinak by advokát nestihl nastudovat věc pro případné podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud odkázal na běžné případy, kdy si stěžovatel zvolí advokáta až pro řízení o kasační stížnosti a tento advokát po té vypracuje řádnou kasační stížnost v zákonné lhůtě pro její podání. Nejvyšší správní soud nemá ani při posuzování stěžovatelovy kasační stížnosti proti rozhodnutí městského soudu ve věci samé žádný důvod tyto své závěry, které se vztahovaly k době rozhodování o první žádosti o ustanovení zástupce, zpochybňovat, naopak z nich ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází.

Následně stěžovatel opětovně žádal o ustanovení zástupce svými podáními ze dne 14. 9. 2005, 14. 10. 2005, 6. 1. 2006 a 10. 2. 2006, neuváděl však žádné nové skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že od doby rozhodnutí o jeho první žádosti došlo k podstatné změně jeho majetkových poměrů, stěžovatel v zásadě pouze polemizoval s uvedenými závěry městského soudu a Nejvyššího správního soudu k jeho první žádosti. Svou předchozí žádost doplnil stěžovatel pouze tvrzením, že se rozhodnutím žalovaného „stal invalidním důchodcem, avšak bez nároku na výplatu jakéhokoli invalidního důchodu“, když zdravotní stav stěžovateli podle jeho tvrzení neumožňoval jakoukoli běžnou soustavnou pracovní činnost. Tato svá tvrzení ovšem stěžovatel opět ničím nedoložil, až v následném řízení o kasační stížnosti stěžovatel předložil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 8. 2005. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku-

Místku ze dne 21. 6. 2005 by stěžovatelův zdravotní stav v té době odůvodňoval přiznání částečného invalidního důchodu, stěžovatel ovšem nezískal dobu pojištění potřebnou pro vznik nároku na invalidní důchod. Vzhledem k částečné invaliditě tedy jen stěží obstojí stěžovatelovo tvrzení, že by v té době nemohl vykonávat jakoukoli běžnou pracovní činnost. V každém případě stěžovatel neuvedl a nedoložil nic, co by naznačovalo změnu skutečností, které byly pro rozhodnutí o jeho první žádosti o ustanovení zástupce rozhodující, tedy toho, že stěžovatel v té době vykonával funkci likvidátora či správce konkursní podstaty různých obchodních společností. Za těchto okolností tedy Nejvyšší správní soud považuje za správný postup Městského soudu v Praze, který o nových žádostech stěžovatele nerozhodoval, neboť o tom, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro ustanovení zástupce ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 35 odst. 8 s. ř. s. již bylo pravomocně rozhodnuto, působila zde tedy překážka věci rozhodnuté. Navíc, pokud by městský soud měl o těchto opakovaných žádostech vždy znovu rozhodovat, přičemž stěžovatel by měl možnost proti každému takovému rozhodnutí podat novou kasační stížnost, byla by takovým postupem vyloučena možnost rozhodnout o věci samé. Jiná by byla situace v případě, pokud by stěžovatel doložil podstatnou změnu skutečností, jež byly z hlediska posouzení jeho první žádosti a tudíž i z hlediska zákonných podmínek pro ustanovení zástupce rozhodující, v takovém případě by překážka věci rozhodnuté založena nebyla, městský soud by měl povinnost o takové nové žádosti rozhodnout a v případě, že by jí nevyhověl, měl by povinnost vyčkat, zda bude proti jeho rozhodnutí o žádosti stěžovatele podána kasační stížnost a v případě jejího podání vyčkat rovněž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o takové kasační stížnosti (viz např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2006, č. j. 4 Ads 55/2005 - 114). Taková situace však v daném případě nenastala.

Ani kasační námitka, podle níž jednání v předmětné věci trvalo vzhledem k rozsahu spisu nepřiměřeně krátkou dobu, nemůže být úspěšná. Podle protokolu o předmětném ústním jednání ze dne 15. 3. 2006 městský soud v průběhu jednání ze soudního spisu „četl“ výše zmíněná podání stěžovatele ze dne 6. 1. 2006 a 10. 2. 2006, jimiž stěžovatel žádal o odročení jednání a opakovaně o ustanovení zástupce, a dále již citovaná rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 12 Cad 12/2004 - 59, a Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2005, č. j. 3 Ads 34/2005 - 72. Ze správního spisu pak soud citoval žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, platební výměr správního orgánu 1. stupně, odvolání stěžovatele proti tomuto platebnímu výměru, přehledy o příjmech a výdajích stěžovatele jakožto osoby samostatně výdělečně činné, přihlášku stěžovatele k sociálnímu zabezpečení, rozhodnutí Okresního úřadu ve Frýdku-Místku, živnostenského referátu, o registraci stěžovatele a živnostenský list stěžovatele. Pokud je v protokolu použit výraz „ze spisu se čte“, neznamená to samozřejmě, že by městský soud nutně musel přistoupit k doslovnému přečtení zmiňovaných listin, naopak je běžnou praxí, která je plně v souladu se zásadou procesní ekonomie, že soud při jednání konstatuje pouze podstatný obsah relevantních listin založených v soudním či správním spise. Navíc je třeba poznamenat, že rekapitulace obsahu soudního či správního spisu není součástí dokazování před správním soudem, nejde tedy o provádění listinných důkazů, smyslem této zavedené praxe je pouze účastníkům řízení připomenout to podstatné z dosavadního průběhu řízení před správními orgány, příp. následně před správním soudem a dát jim možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit. Vzhledem k uvedenému se tedy doba jednání v předmětné věci jeví jako zcela přiměřená, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by snad v průběhu jednání nemělo dojít k úkonům, jež jsou zaznamenány v protokolu o tomto jednání.

Nelze přisvědčit stěžovateli ani v tom ohledu, že by městský soud nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nevypořádal se s důkazy stěžovatelem předloženými. Veškeré listinné důkazy, které stěžovatel označil v žalobě a které k žalobě rovněž přiložil, se vztahovaly k jeho žalobním námitkám, podle nichž stěžovatel nemůže řádně hradit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti z toho důvodu, že mu Finanční úřad ve Frýdlantu

nad Ostravicí stanovil platebním výměrem ze dne 13. 11. 1997, č. j. 27459/97/363920/6123, dle názoru stěžovatele nezákonně daňovou povinnost, neboť správce daně nerespektoval v této věci dříve vyslovený a tudíž závazný právní názor správního soudu. Městský soud v Praze se v přezkoumávaném rozsudku k těmto námitkám jasně vyjádřil v tom smyslu, že k nim nemohl přihlídnout, neboť je nepovažoval pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného, tedy rozhodnutí ve věci pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, za relevantní. Byť tedy Městský soud v Praze ve svém rozsudku výslovně neuvedl, že z tohoto důvodu také neprováděl stěžovatelem označené důkazy, tato skutečnost z odůvodnění rozsudku jednoznačně vyplývá, neboť tyto důkazy měly osvědčit tvrzení stěžovatele, která soud nepovažoval za rozhodná pro posouzení věci. Navíc ani žalovaný s těmito tvrzeními, která stěžovatel uváděl již ve správním řízení, nepolemizoval, pouze je rovněž považoval pro posouzení zákonnosti platebního výměru na pojistné za irrelevantní. V daném případě se tedy nejednalo o opominuté důkazy ve smyslu judikatury Ústavního soudu, na níž stěžovatel poukazoval.

Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry městského soudu ztotožňuje. Pokud měl stěžovatel za to, že je zmiňované rozhodnutí finančního úřadu nezákonné, měl proti němu podat v příslušné lhůtě odvolání a pokud by ani v odvolacím řízení nebyl úspěšný, měl možnost proti němu brojit správní žalobou dle tehdejší právní úpravy správního soudnictví, která sice podle pozdějšího nálezu Ústavního soudu vykazovala řadu ústavních deficitů, plně však postačovala k nápravě nedostatků, které stěžovatel uvedenému rozhodnutí finančního úřadu vytýkal. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 3. 2006, č. j. 2 Ans 3/2005 - 78, který se týkal zmíněného platebního výměru finančního úřadu, jehož doručení se stěžovatel v uvedené věci domáhal, upozornil na to, že usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. IV. ÚS 475/2000, byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele brojící mj. proti tomuto platebnímu výměru, a to z důvodu její opožděnosti. Z tohoto usnesení Ústavního soudu plyne, že tento platební výměr byl stěžovateli řádně doručen.

V každém případě tvrzená nezákonnost platebního výměru finančního úřadu nemá žádnou souvislost s povinností stěžovatele platit řádně pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, včetně povinnosti platit řádně zálohy na toto pojištění a nemůže ovlivnit skutečnost, že v případě nedoplatků na pojistném či na zálohách pojistného vzniká navíc povinnost platit penále.

Z těchto důvodů ani Nejvyšší správní soud neprováděl důkaz listinou, kterou stěžovatel označil v kasační stížnosti v předmětné věci, tedy sdělením Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 1998, sp. zn. Nc 115/1998, jímž krajský soud reagoval na podání stěžovatele týkající se zmíněného platebního výměru finančního úřadu.

Není pravdou ani to, že by měl městský soud v daném případě povinnost přezkoumávat, zda byla celková částka 501 328 Kč jakožto souhrn dlužného pojistného a penále stanovena v souladu se zákonem a na základě jakých zákonných ustanovení se tak stalo. Přezkum platebního výměru správního orgánu 1. stupně provedl v celém rozsahu v souladu s § 59 odst. 1 správního řádu č. 71/1967 Sb. v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný. Správní soud však nepřezkoumává žalobou napadené správní rozhodnutí v celém rozsahu, ale naopak zásadně pouze v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž stěžovatel skutečně relevantní žalobní námitky, jimž by zpochybňoval zákonnost platebního výměru a rozhodnutí žalovaného, neuplatnil. Stěžovatel žalovanému vytýkal, že údajně nijak nereagoval na odvolání stěžovatele z dubna 2000, v předmětné věci však stěžovatel podal odvolání ze dne 14. 11. 2001. V posledně zmíněném odvolání měla být uvedena jakási otázka a žádost, k níž se žalovaný podle stěžovatele nevyjádřil, aniž by však stěžovatel specifikoval,

o jakou otázku a jakou žádost se jedná. Stěžovatel dále namítal nezákonnost výkazu nedoplatků ze dne 11. 10. 1996, č. 256/96, tento výkaz však nebyl předmětem přezkumu v této věci. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že přezkoumávaný platební výměr Okresní správy sociálního zabezpečení ve Frýdku-Místku ze dne 26. 10. 2001, č. j. NP/6002/PV/404/2001, navazuje na platební výměr téhož správního orgánu ze dne 8. 11. 1996, č. 251/96 a ze dne 9. 9. 1997, č. 073/97, stěžovatelem zmiňovaný výkaz nedoplatků žalovaný neuvádí. Ostatní žalobní námitky se již vztahovaly k tvrzenému pochybení finančních orgánů a k majetkové situaci stěžovatele, která je dle názoru stěžovatele důsledkem tohoto pochybení. Městský soud v Praze se s těmito námitkami přezkoumatelným způsobem vypořádal a Nejvyšší správní soud se s těmito závěry, jak vyplývá z výše uvedeného, plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by rozsudek městského soudu trpěl nesrozumitelností či nedostatkem důvodů. Městský soud v Praze tak samozřejmě neměl ani povinnost ustanovovat k ověření výpočtu dlužné částky znalce, neboť stěžovatel nesprávnost tohoto výpočtu vůbec nenamítal, ani provedení takového důkazu znaleckým posudkem nenavrhoval, navíc, i kdyby tak učinil, stanovení této částky je výsledkem aplikace příslušných zákonných ustanovení, nejde tedy vůbec o posouzení skutkové otázky odborného charakteru, jež by dle § 127 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. příslušelo znalci.

Jestliže stěžovatel až v doplnění kasační stížnosti uvádí, že předmětný platební výměr není v souladu s právními předpisy, aniž by přesně specifikoval důvody pro takové tvrzení, nemůže se Nejvyšší správní soud touto námitkou zabývat jednak pro její nekonkrétnost a jednak proto, že ji stěžovatel řádně neuplatnil v řízení před městským soudem a městský soud ji tudíž nemohl zohlednit. Předmětem řízení o kasační stížnosti je primárně přezkum rozhodnutí krajského soudu a teprve jeho prostřednictvím Nejvyšší správní soud posuzuje rovněž rozhodnutí správního orgánu, které bylo napadeno žalobou. Uvedená kasační námitka je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť ji stěžovatel řádně neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

V řízení o kasační stížnosti byl stěžovateli ustanoven zástupce. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí ustanovenému advokátovi stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Celková částka 4800 Kč se v daném případě sestává z odměny za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v písemném podání, jímž bylo doplnění kasační stížnosti, a dále ze dvou paušálů na náhradu hotových výdajů advokáta (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu